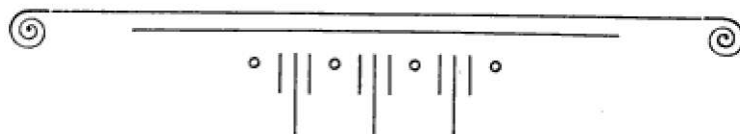

LJUBLJANSKI ZVON

November.

V srcé zadet
od hladnih puščic morilke slane,
sred sive poljane
téžko glavó
poslednji uklonil je cvet.
Tja v sivo svobodo, tja v nedogled
na krilih molčečih, ko sanje lahnó
tonile črne so vrane.

Vsa širna ravnina spi . . .
Od nékod le iz dalje neznane
vabi počasi samotni še zvon,
zamolklo monoton.

A širna ravnina spi,
in trudno pojemajoč
umira mu glas v brezzvezdno to noč,
v mrmranje uvelih gubi se trav
življenja zadnji pozdrav
od nékod iz dalje neznane.

In kdor tu stoji
sred sive ravni,
srce mu je v prsih težkó.
črez gluho mu polje sanje gredo
kdovekam v dalje neznane . . .

Ivan Prosekar.